

Sygn. akt I ACa 670/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 stycznia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący	:	SSA Elżbieta Borowska
Sędziowie	:	SA Elżbieta Bieńkowska SO del. Dariusz Małkiński (spr.)
Protokolant	:	Urszula Westfal

po rozpoznaniu w dniu 22 stycznia 2014 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa **Syndyka masy upadłości (...) Spółki z o.o. w S.**

przeciwko **" P.P.H.U. (...), S., S." Spółce jawnej w P.**

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną i zapłatę

na skutek apelacji obu stron

od wyroku Sądu Okręgowego w Ostrołęce

z dnia 25 lipca 2013 r. sygn. akt I C 995/12

- 1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie II o tyle, że zasądza kwotę 92.776,45 (dziewięćdziesiąt dwa tysiące siedemset siedemdziesiąt sześć i 45/100) zł;**
- 2. oddala apelację pozwanej;**
- 3. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.700 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w instancji odwoławczej;**
- 4. nakazuje ściągnąć od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Ostrołęce kwotę 78 zł tytułem brakującej opłaty od apelacji.**

Sygn. akt: I. ACa. 670/13

UZASADNIENIE

Powód Syndyk masy upadłości (...) sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej w S. wystąpił z powództwem przeciwko „ P.P.H.U. (...), S., S.” sp. j. w P., w którym domagał się uznania za bezskuteczną względem masy upadłości (...) sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej, umowy cesji zawartej w dniu 21 października 2011 r. pomiędzy (...) sp. z o.o., a „ P.P.H.U. (...), S., S.” sp. j., zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kwoty 101.103,55 zł z ustawowymi odsetkami z okres od daty uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty oraz rozstrzygnięcia o kosztach procesu.

W piśmie procesowym z dnia 19 marca 2013 r. powód zmodyfikował powództwo w ten sposób, że ograniczył żądanie zapłaty o kwotę 8.327,10 zł i wniósł o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kwoty 92.776,90 zł z ustawowymi odsetkami za okres od daty uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty. Pismo to miało charakter cofnięcia pozwu bez zrzeczenia się roszczenia. Pozwany na cofnięcie pozwu w opisanym zakresie nie wyraził zgody, a więc żądanie podlegało rozpoznaniu w pierwotnych graniach przedmiotowych.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu.

Wyrokiem z dnia 25 lipca 2013 r. w sprawie o sygn. akt: I. C. 995/12 Sąd Okręgowy w Ostrołęce I Wydział Cywilny uznał za bezskuteczną względem masy upadłości (...) sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej w S. umowę cesji wierzytelności zawartą w dniu 21 października 2011 r. w O., pomiędzy (...) sp. z o.o. w S. a „ P.P.H.U. (...), S., S.” sp. j. w P., zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 91.226,65 zł z ustawowymi odsetkami za okres od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, a w pozostałej części powództwo oddalił. Ponadto Sąd Okręgowy zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.617,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3.600,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego oraz nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Ostrołęce kwotę 5.056,00 zł tytułem brakującej opłaty od pozwu.

Podstawą takiego orzeczenia było ustalenie, że „ P.P.H.U. (...), S., S.” sp. j. w P. oraz (...) sp. z o.o. w S. co najmniej od 2004 r. pozostawały w stałych, intensywnych stosunkach gospodarczych, wzmożonych w okresie 2007 - 2009. Współpraca polegała na tym, że spółka jawna P. P.H.U. (...), S., S.” sprzedawała produkowane przez siebie podeszwy do (...) spółce (...). Dokonywanie zapłaty za dostarczony towar odbywało się w sposób zróżnicowany. Podstawową formą była zapłata przelewem, ale w rozliczeniach stosowano również weksle. Okresowo spółka (...) regulowała zobowiązania wobec spółki P. P.H.U. (...), S., S.” z opóźnieniem.

W 2011 r. branżę obuwniczą dotknął kryzys, który odczuła również spółka (...). Sytuacja finansowa tego podmiotu uległa załamaniu. W pierwszym kwartale tego roku zobowiązania spółki przekroczyły wpływy. Spółka składała mimo to w „ P.P.H.U. (...), S., S.” kolejne zamówienia oraz opłacała część zaległych faktur. Później (...) stała się niewypłacalna i nie była w stanie zaspakajać swoich zobowiązań finansowych. Dotyczyło to również długów wobec spółki P. P.H.U. (...), S., S.”.

W dniu 21 października 2011 r. (...) sp. z o.o. z siedzibą w S. zawarła z „ P.P.H.U. (...), S., S.” sp. j. w P. umowę cesji wierzytelności, mocą której ta ostatnia jako posiadająca wobec spółki (...) wymagalne wierzytelności w kwocie 101.535,15 zł, nabyła jej wierzytelności wobec podmiotów wyszczególnionych w § 1 ust. 1 umowy. Łącznie ich wartość wyniosła 99.553,75 zł. W treści pkt. 2 § 3 umowy wskazano, że cesja wierzytelności stanowi zapłatę zobowiązań cedenta (...) sp. z o.o. wobec cesjonariusza „ P.P.H.U. (...), S., S.”. W dniu 21 października 2011 r. (...) zawarła umowy cesji z sześcioma innymi spośród dwustu wierzycieli tej spółki. Cesja wierzytelności jako forma zapłaty za zobowiązania spółki (...) sp. z o.o. wobec „ P.P.H.U. (...), S., S.” została zawarta po raz pierwszy w historii stosunków handlowych tych podmiotów. Nadto w § 5 umowy zastrzeżono, że (...) sp. z o.o. nie ponosi odpowiedzialności za wypłacalność dłużników przelewanych wierzytelności. W dacie zawarcia umowy niezaspokojone zobowiązania spółki (...) miały wartość 14.521.358,48 zł.

Dnia 24 października 2011 r. (...) sp. z o.o. reprezentowana przez prezesa zarządu L. M. (1) złożyła do Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej wniosek o ogłoszenie upadłości obejmującej likwidację majątku spółki. Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Fabrycznej VIII Wydział Gospodarczy dla spraw upadłościowych i naprawczych postanowieniem z dnia

28 listopada 2011 r. w sprawie sygn. akt VIII GU 138/11 ogłosił upadłość (...) sp. z o.o. w S., określając jako sposób prowadzenia postępowania – upadłość obejmującą likwidację majątku upadłego. Dnia 7 listopada 2011 r. została wpisana do Krajowego Rejestru Sądowego spółka o nazwie (...) sp. z o.o. z siedzibą pod tym samym adresem, co (...) sp. z o.o. (od stycznia 2012 r. rozpoczęła produkcję butów). Prezesem tej spółki jest córka L. M. (2) M..

Wierzytelności zbyte umową cesji z dnia 21 października 2011 r. przez (...) sp. z o.o. na rzecz „P.P.H.U. (...), S., S.” sp. j. zostały wyegzekwowane w łącznej kwocie 91.226,65 zł. Z nabytych wierzytelności nie została wyegzekwowana kwota 8.327,10 zł, którą jej dłużnicy I. i A. N. złożyli skutecznie do depozytu sądowego. Pomimo zawarcia umowy cesji w dalszym ciągu nie zostały zaspokojone nieobjęte umową, wymagalne wierzytelności w/w cesjonariusza wobec spółki (...) w kwocie głównej 41.159,71 zł. Zostały one zgłoszone później do masy upadłości.

Według stanu na dzień wyrokowania kwota zgłoszonych wobec (...) sp. z o.o. wierzytelności wynosiła 13.723.363,02 zł. Syndyk natomiast jest w stanie uzyskać z masy upadłości kwotę 4.445.535,23 zł. „P.P.H.U. (...), S., S.” uczestniczy w postępowaniu upadłościowym jako wierzyciel kategorii IV, obejmującej roszczenia na łączną kwotę 10.832.708,57 zł. Na zaspokojenie może liczyć około 15% wszystkich zobowiązań zaliczonych do tej kategorii. Wartość wierzytelności cedowanych na podstawie umowy cesji i wyegzekwowanych przez „P.P.H.U. (...), S., S.” sp. j. przewyższa więc o około 90% kwotę, którą ta uzyskalaby w postępowaniu upadłościowym. Zawarcie umów cesji wierzytelności nastąpiło w tej sytuacji z pokrzywdzeniem pozostałych niemalże 200 wierzycieli. Wybranych sześciu kontrahentów kontynuuje współpracę gospodarczą z (...) sp. z o.o. w S..

Podstawę prawną powództwa stanowił art. 527 § 1, 2 i 4 k.c. oraz art. 131 i 134 ust. 1 ustawy - Prawo upadłościowe i naprawcze. W niniejszej sprawie Sąd I instancji zważył, że w dacie zawarcia umowy z dnia 21 października 2011 r., „P.P.H.U. (...), S., S.” sp. j. był wierzycielem spółki (...), ale jego wierzytelności nie były jeszcze wymagalne. Właściwość tę nabyły dopiero po ogłoszeniu upadłości spółki (...), która cedując wierzytelności na 3 dni przed zgłoszeniem wniosku o bankructwo miała świadomość działania na szkodę pozostałych wierzycieli. Wskutek zawarcia umowy pozwana wyegzekwowała swoje wierzytelności do kwoty 91.226,65 zł. Składały się na nią wierzytelności nabyte w wyniku cesji pomniejszone o należność A. i I. N. w kwocie 8.327,10 zł, złożona do depozytu sądowego. Korzyść majątkową, którą uzyskał „P.P.H.U. (...), S., S.” wskutek umowy cesji obejmowała więc kwotę 91.226,65 zł. Sąd Okręgowy uznał, że pozwany działał w złej wierze. Związek przyczynowy między zawarciem umowy a niedostatecznym zaspokojeniem wierzycieli, zwłaszcza kategorii I-III jest przy tym niewątpliwy. Spełnione zatem zostały przesłanki z art. 527 k.c.

Konsekwencją uznania umowy cesji za bezskuteczną na gruncie art. 134 u.p.n. jest zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 91.226,65 zł z ustawowymi odsetkami za okres od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty. W ocenie Sądu Okręgowego, kwota żądania została przez stronę powodową obliczona w sposób błędny - pomijając kwoty 91.226,65 zł (zasądzona) oraz 8.327,10 zł (złożona do depozytu), które w sumie nabył pozwany według umowy cesji (łącznie 99.553,75 zł), powód żądał nadto kwoty 1.549,80 zł, która nie znajduje potwierdzenia faktycznego w umowie cesji wierzytelności. Kwota nabytych wierzytelności wynosiła zatem łącznie 99.553,75 zł.

O kosztach postępowania Sąd I instancji orzekł na zasadzie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. oraz § 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2002 r. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.) w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2010 r. Nr 90, poz. 594).

Apelację od powyższego wyroku w zakresie pkt I wywiódł powód Syndyk masy upadłości (...) sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej w S., zarzucając Sądowi I instancji błąd w ustaleniach faktycznych uznanych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść wyrażający się m. in. w przyjęciu, że:

a) wierzytelności zbyte umową cesji wierzytelności z dnia 21 października 2011 r. przez (...) sp. z o.o. na rzecz „P.P.H.U. (...), S., S.” sp. j. zostały przez Spółkę wyegzekwowane w kwocie 91.226,65 zł, podczas gdy pozwany wyegzekwował z tego tytułu kwotę 92.776,45 zł;

b) kwota 1.549,80 zł, której – pomijając kwotę 91.226,65 zł zasądzoną przedmiotowym wyrokiem oraz kwotę 8.327,10 zł złożoną do depozytu sądowego – dochodził powód nie znajduje oparcia w umowie cesji wierzytelności z dnia 21 października 2011 r.

Mając na względzie powyższe zarzuty, wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia przez zasądzenie od pozwanego „ P.P.H.U. (...), S., S.” sp. j. w P. na rzecz Syndyka masy upadłości (...) sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej w S. kwotę 92.776,45 zł z ustawowymi odsetkami za okres od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda równowartości kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Powyższy wyrok w całości zaskarżyła również pozwana „ P.P.H.U. (...), S., S.” sp. j. w P., zarzucając Sądowi Okręgowemu:

1) błędne ustalenie stanu faktycznego,

2) naruszenie przepisów prawa materialnego w postaci:

a) art. 527 § 4 k.p.c. poprzez przyjęcie, że pozwana pozostawała w bliskich stosunkach z upadłą spółką (...) oraz miała świadomość istnienia podstaw ogłoszenia upadłości,

b) art. 127 ust. 3 Prawa upadłościowego i naprawczego, gdyż Sąd I instancji nie rozpatrzył żądania pozwanej uznania umowy cesji za skuteczną, ponieważ w momencie jej zawarcia pozwana nie wiedziała o istnieniu podstaw ogłoszenia upadłości.

3) naruszenie przepisów procedury cywilnej w postaci art. 233 k.p.c.

Uwzględniając powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa, ewentualnie uchylenie wyroku i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Okręgowy.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powoda zasługuje na uwzględnienie, w przeciwieństwie do odwołania strony pozwanej podlegającego oddaleniu.

Roszczenia dochodzone przez powoda na gruncie art. 131 i art. 134 ustawy z dnia 28.02.2003 r. - Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz. U. Nr 60, poz. 536 z późn. zm. zwanej dalej w skrócie „p.u.n.”) mają charakter samodzielny, ale strona powodowa uprawniona jest dochodzić ich w jednej sprawie. W orzecznictwie SN odnotowano wprawdzie stanowisko, że łączenie w ramach jednego pozwu roszczenia pauliańskiego z art. 127 ust. 1 i 3 w zw. z art. 131 p.u.n. oraz związanego z nim żądania zapłaty jest niedopuszczalne, ponieważ powództwo o zasądzenie równowartości sum uzyskanych w następstwie czynności bezskutecznej pochłania możliwość równoległego wystąpienia z roszczeniem o treści actio pauliana. W takiej sytuacji przyjmowano, że bezskuteczność czynności prawnych opisanych w art. 127 ust. 1 i 3 p.u.n. wynika z ustawy i nie wymaga dodatkowego potwierdzenia w orzeczeniu sądu. Sąd Apelacyjny przychylił się jednak do poglądu odmiennego, wyrażonego chociażby w uzasadnieniu wyroku SN z dnia 12 stycznia 2012 r., II. CSK. 273/11 (Lex nr 1131119), który wskazuje, że kategoria bezskuteczności ex lege winna znaleźć potwierdzenie w orzeczeniu sądowym o charakterze deklaratywnym (w opozycji do konstytutywnego rozstrzygnięcia wydawanego w takich sprawach na podstawie ogólnych przepisów kodeksu cywilnego).

W praktyce orzeczniczej Sądu Najwyższego obecne jest również stanowisko interpretujące czynność prawną datio in solutum, na podstawie której dłużnik, zamiast wykonania zobowiązania zgodnie z jego treścią, spełnił - prowadzące do wygaśnięcia tego zobowiązania z zaspokojeniem wierzyciela - świadczenie tego samego rodzaju będące równowartością świadczenia pierwotnego, jako prowadzącą do niezasadności skargi pauliańskiej kierowanej przeciwko wierzycielowi takiej czynności (tak: SN w wyroku z dnia 14 kwietnia 2012 r, III. CSK. 214/11, OSNC

2012/11/134, ale również w przywołanym w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku orzeczeniu z dnia 9 stycznia 2013 r., III CSK 114/12, Lex nr 1299178).

Spełnienie świadczenia tego samego rodzaju w następstwie czynności *datio in solutum* może być uznane za nieobjęte zakresem skargi pauliańskiej tylko w określonych i rygorystycznie interpretowanych sytuacjach. Po pierwsze, świadczenie faktycznie spełnione winno ściśle odpowiadać treści zobowiązania pierwotnego, a po drugie nie może prowadzić do naruszenia wynikającej z ustawy bądź umowy kolejności zaspokojenia wierzycieli.

Umowa cesji zawarta dnia 21 października 2011 r. między pozwaną Spółką a (...) sp. z o.o. w S. przenosiła na rzecz tej pierwszej wierzytelności cedenta o wartości 101.103,55 zł w zamian za wymagalne zobowiązania „P.P.H.U. (...), S., S.” sp. j. w P. w kwocie 101.535,15 zł. Oceniając obie sumy należy je uznać za bardzo zbliżone. Wysokość zobowiązania pierwotnego odpowiadała więc w analizowanej sytuacji wartości zobowiązania wynikającego z cesji. Wyegzekwowanie praktycznie całej kwoty wierzytelności nabytych w umowie z dnia 21 października 2011 r. (poza sumą 8.327,10 zł od dłużników I. i A. N. złożoną skutecznie do depozytu sądowego) tę okoliczność potwierdza.

Niewątpliwie scedowanie na rzecz pozwanej przedmiotowych wierzytelności doprowadziło do uszczuplenia masy upadłości o kwotę przelaną przez dłużników cedenta na rzecz cesjonariusza. W konsekwencji pierwszy z wymienionych uzyskał zaspokojenie swojej wierzytelności, która zostałaby zaliczona w innych warunkach do czwartej kategorii zaspokojenia opisanej w art. 342 ust. 1 pkt 4 p.u.n. Uzyskując zaspokojenie z cesji, pozwany naruszył więc zasady uprzywilejowania wierzycieli obowiązujące w upadłości. Bezsposornie kategoria czwarta może liczyć w analizowanej sprawie jedynie w 15% na zaspokojenie zawartych w niej wierzytelności zgłoszonych do masy upadłości. Z tych przyczyn nie jest możliwe zakwalifikowanie zaspokojenia pozwanego w wyniku cesji wierzytelności zawartej dnia 21 października 2011 r. jako wyjątego spod oceny ferowanej na gruncie przepisów o roszczeniu pauliańskim.

Zgodnie z art. 527 § 4 k.c. w zw. z art. 131 p.u.n. jeżeli skutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli korzyść majątkową uzyskał przedsiębiorca pozostający z dłużnikiem w stałych stosunkach gospodarczych domniemywa się, że było mu wiadome, iż dłużnik działał z możliwością pokrzywdzenia wierzycieli.

Stale stosunki gospodarcze, o których mowa w powyższym przepisie, cechują się pewną niezmiennością i powtarzalnością w dłuższym czasie. O stałości decyduje w takiej sytuacji umocowanie relacji dwóch kontrahentów w umowie bądź umowach cyklicznie odnawianych. Rozmiar współpracy gospodarczej należy w tym kontekście ocenić jako kryterium wtórne. Przedsiębiorcy mogą zmieniać wartość zamówień i wzajemnych płatności nie zrywając przy tym stałych kontaktów, o ile towarzyszy im przekonanie o konieczności kontynuacji dalszej współpracy, które przekłada się na kolejne zamówienia. W tych warunkach nie można zaakceptować prezentowanego w apelacji stanowiska, że zmniejszenie wartości zamówień składanych przez (...) sp. o.o. w S. w pozwanej firmie po roku 2007 powinno być odczytane jako zrywające stale stosunki gospodarcze.

Śmierć J. K. nie wpłynęła na charakter tych relacji, czego dowodem jest tempo dostaw w ostatnim okresie przed ogłoszeniem bankructwa „L.”. Z treści umowy z dnia 21 października 2011 r. wynika, że dostawy pozwanego odbywały się z częstotliwością przynajmniej comiesięczną, wzrastając w maju do 3, a w czerwcu nawet 4 transakcji. Niewątpliwie po dacie wystawienia ostatniej faktury z dnia 16 sierpnia 2011 r., o której mowa w § 1 powyższej umowy, apelujący dostarczał w dalszym ciągu swoje produkty spalickiej Spółce, praktycznie do momentu ogłoszenia jej upadłości, co również potwierdza tezę o stałości kontaktów gospodarczych między nimi.

Mając na uwadze powyższe należy zaakceptować ustalenia poczynione w tym zakresie przez Sąd I instancji i przedstawioną na ich podstawie ocenę prawną. W niniejszej sprawie domniemanie świadomości pozwanej Spółki jawnej pokrzywdzenia wierzycieli poprzez zawarcie umowy cesji z dnia 21 października 2011 r. nie zostało obalone. Skutku takiego nie przynoszą w szczególności zeznania świadka L. M. (1), który zaprzeczył, aby pozwana miała jakąkolwiek wiedzę na temat sytuacji finansowej (...) (k. 539). Treść tych zeznań nie koreluje z zakresem i częstotliwością współpracy upadłej z pozwanym oraz wynikającym z art. 355 § 2 k.c. domniemaniami profesjonalizmu i wyższej staranności prezentowanej w stosunkach gospodarczych przez przedsiębiorcę. Bliskość wzajemnych relacji

charakterystyczna dla okresu prowadzenia spraw pozwanej Spółki przez J. K. nie mogła całkowicie zaniknąć z chwilą jego śmierci. Syn zmarłego P. K. obejmując zarząd spółki „ P.P.H.U. (...), S., S.” przejął przynajmniej w części (co można przesądzić z bardzo wysokim prawdopodobieństwem) umiejętności i wiedzę fachową nieżyjącego ojca i wykorzystać mógł profesjonalizm pracowników firmy odpowiadających dotychczas za jej kontakty handlowe i przygotowanie zamówień. Potencjał intelektualny firmy zawiera się bowiem nie tylko w wiedzy i umiejętności jej szefa, ale również wszystkich osób w niej zatrudnionych. Towarzyszy temu orientacja w funkcjonowaniu rynku i pewna świadomość sytuacyjna chroniąca przedsiębiorstwo przed ryzykiem podejmowania działań nietrafionych i ewidentnie szkodliwych.

Okoliczności zawarcia umów cesji wierzytelności z wybraną grupą kilku dostawców, w tym pozwaną, którzy następnie podjęli współpracę z nowopowstałą spółką córki L. M. (2) M., wykorzystującą do chwili obecnej maszyny nabyte od (...) , również obniżają wiarygodność zeznań L. M. (1) złożonych na okoliczności nieświadomości pozwanej pokrzywdzenia innych wierzycieli w następstwie zawarcia umowy cesji z dnia 21.10.2011 roku.

Opatrywanie zamówień (...) sp. z o.o. w S. danymi dotyczącymi jej firmy, siedziby, adresu i oznaczenia sądu rejestrowego, w którym Spółka jest wpisana do KRS, czyniące zadość wymogom art. 206 § 1 k.s.h. nie może być uznane za obalające domniemanie z art. 527 § 1 k.p.c. Z faktu, że obowiązek zamieszczania powyższych danych nie dotyczy pism i zamówień handlowych spółek z ograniczoną odpowiedzialnością kierowanych do osób pozostających z nimi w stałych stosunkach gospodarczych nie sposób wyprowadzić przekonania, że relacje między zamawiającym a wykonawcą nie miały w analizowanej sprawie stałego charakteru. Wymogi art. 206 k.s.h. mają bowiem jedynie znaczenie formalne i porządkowe, zaś odstępianie od ich respektowania nie może wpłynąć na charakter umowy i treść zobowiązań kontrahentów (por. A. Szumański w Komentarzu do k.s.h., tom II, str. 507).

Z tych przyczyn, Sąd Apelacyjny uznał przekonanie Sądu I instancji o nieobaleniu domniemania płynącego z art. 527 § 4 k.p.c. przez pozwaną Spółkę za uprawnione i podzielił w całości zaprezentowaną w związku z tym w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku argumentację.

Apelacja strony powodowej zasługuje na uwzględnienie w całości. Materiał procesowy zebrany w niniejszej sprawie potwierdza, że pozwana Spółka wygzekwowała wszystkie należności scedowane na jej rzecz w umowie z dnia 21 października 2011 r. poza kwotą 8.327,10 zł, która została zdeponowana przez dłużników I. i A. N. i oczekuje do chwili obecnej na decyzję Sądu w przedmiocie określenia wierzyciela legitymowanego do jej odbioru. Twierdzenie Sądu I instancji (k. 571), że kwota należna powodowi wynosi 91.226,65 zł, a nie 92.776,45 zł, wydaje się być efektem błędu rachunkowego, którego obecność w zaskarżonym wyroku została milcząco przyznana przez stronę pozwaną.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji na zasadzie: art. 386 § 1 k.p.c. (pkt I orzeczenia) oraz art. 385 k.p.c. (pkt II orzeczenia).

O kosztach procesu odwoławczego postanowiono zgodnie z dyspozycją art. 98 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.